

Vänsterpress om Kuba/USA – december 2014

Den 17 december meddelades det plötsligt att Kuba och USA ska återupprätta diplomatiska förbindelser. Samtidigt skedde ett ”fångutbyte” där en amerikansk agent fånglad på Kuba utbyttes mot tre kubaner som satt i amerikanskt fängelse.¹ De senare tillhörde ”De Fem” som dömts till livstids fängelse för att ha avslöjat terroristisk verksamhet riktad mot Kuba.

Martin Fahlgren 23/12 2014

21/12 2014 hölls en historisk konsert i Havanna med den världsberömda kubanske kompositören, sångaren och gitarristen Silvio Rodríguez och De Fem.²

Innehåll

Flamman	1
<i>50 år av iskyla är över</i>	1
Internationalen	2
<i>Kuba: Glädje med smolk</i>	2
Nyhetsbanken	6
<i>Tendensiösa media om Kuba</i>	6
Proletären	8
<i>De fem kubanerna äntligen fria!</i>	8
Svensk-Kubanska Föreningen	10
<i>Obama släppte de fem kubanerna – nu gäller det upphäv blockaden!</i>	10

¹ Se t ex [Obama: USA återupptar diplomatiska förbindelser med Kuba](#) i *Sveriges Radio* och [Nytt kapitel mellan USA och Kuba](#) i *Svenska Dagbladet*

² Se <https://www.youtube.com/watch?v=UXaz9TpcFQM&feature=youtu.be> (Cuba: Los Cinco cantan junto a Silvio Rodríguez)

Flamman

50 år av iskyla är över

Anne-Li Lehnberg

Flamman 19/12 2014

USA ska häva sin blockad mot Kuba. Det beskedet gav nyligen Barack Obama. Ett första steg mot normaliserade relationer mellan länderna kan sägas vara frigivningen av de tre sista fångarna av dem som kallats ”de fem kubanerna”.

Båda beskeden är mycket glädjande. Men att det tog 50 år innan de första stegen för att upphäva blockaden tas och 16 år innan alla de fem kubanerna släpptes är absurt i sig.

Blockaden har varit grym, orättfärdig och vållat stort lidande i ett fattigt land. Styret på Kuba är odemokratiskt. Men det är inte vad det här handlar om. Att förhindra att människor får tillgång till mat och medicinsk utrustning, samt bestraffa dem som handlar med landet, främjar inte demokratiska framsteg. Det har heller aldrig varit målet med blockaden. I så fall hade man lagt den redan under Batistaregimen. I stället kan man hoppas att hävningen av den kan bidra till en utveckling mot en demokratisk socialism.

”De fem” greps i USA för drygt 16 år sedan. De hade då arbetat med att infiltrera extremistorganisationer bland exilkubaner som befarades planera attentat mot Kuba. Farhågorna från kubanskt håll var inte tagna ur luften. Något år innan fängslandet hade flera sprängattentat utförts mot kubanska turistanläggningar. Kubanerna anklagades för bland annat spionage och dömdes till långa fängelsestraff i en mycket tveksam rättegång. Amnesty International har i en rapport uttryckt ”allvarliga tvivel om rättvisan och opartiskheten i deras rättegång”.

Exakt hur Kubas och USA:s relationer kommer att te sig i framtiden är ännu för tidigt att sia om. Hävningen av blockaden ska tas genom kongressen, där Republikanerna just nu har majoritet. Bittra strider är att vänta innan beslutet – förhoppningsvis – blir förverkligat. Men Obamas besked och frigivningen av Gerardo Hernández, Antonio Guerrero och Ramón Labañino är ändå en milstolpe som är värd att glädjas åt.

Barack Obamas presidenttid är snart slut. Han tycks vilja göra det mesta av tiden som är kvar genom att gå till historien som den president som slöt fred med Kuba.

Lästips (på marxistarkivet):

Om Kuba, inklusive om ”De Fem”: [Kuba](#)

Internationalen

Kuba: Glädje med smolk

Peter Widén

Internationalen 21/12 2014

”De fem” är tillbaka på Kuba, här tillsammans med president Raúl Castro.

Det var naturligtvis med stor glädje man tog emot *Dagens Ekos* rapportering om att USA äntligen tvingas upprätta diplomatiska förbindelser med Kuba, inleda en process för att nedmontera blockaden och dessutom frige de tre sista av ”the Cuban five”. (”The Cuban Five” består av fem kubanska män som suttit i USA-fängelser sedan 19 år tillbaka p.g.a. av att de kartlagt Miamibaserade exilkubanska högerterrorister planer på våldsdåd på Kuba.)

Men det var sorgligt att konstatera att svensk massmedia inte ens i denna situation kunde låta bli att försöka vrida rapporteringen till antikubanska påhopp och pro-USA budskap.

P1: s *Studio 1* bjöd in två (!) kubahatere som fick vräka ur sej hel- och halvlögner. Till och med Ekots Lotten Collin fick gå in och korrigera dem. (Och Collin har ju sannerligen inte gjort sej känd som någon objektivitetens försvarare när det gäller Kuba och Latinamerika). En av kubahatarna (exilkubansk högerkvinna) försökte göra en grej av att nyheten ännu inte var officiell på Kuba. ”Se, kubanerna har inte ens rätt till informationen när resten av världen fått den” menade hon typ. Collin fick gå in och informera att dröjsmålet berodde på att Raúl Castro och Obama skulle hålla tal samtidigt och meddela det kubanska och det amerikanska folket nyheten.

Men P1:s *Studio 1* kunde alltså inte förmå sej att bjuda in en enda försvarare av Kubas positioner, utan två kubahatere plus Lotten Collin som även hon trampade på i propaganda-träsket om än lite mer sofistikerat än de två andra. T.ex. använde hon begreppet ”spioner” om de fem nu frigivna kubanerna som arbetat för att kartlägga terrorplaner. För många som inte är insatta i ämnet skapar hon naturligtvis bilden av fientliga spioner som helt riktigt fått sitta i

fängelse. Alan Gross som kubanerna bytte ut mot de tre sista av ”de fem” presenterades som ”hjälparbetare”

Att Sveriges Radio låter Kubahatarna få sprida vad som helst är inget nytt. För ett par år sen ringde jag upp Ekot när de låtit en högerexilkuban (möjligen samma kvinna som intervjuades nu) på frågan varför ett oppositionsmöte hade varit så litet svarat att folk är rädda. ”Tänk på alla försvunna!” sa hon.

Jag bad Ekots representant namnge en enda försvunnen på Kuba. Jag fick svaret att just det där hade blivit lite tokigt och att dom visste att det inte var sant. Någon rättelse blev det dock inte.

Förra veckan avslöjades det ju att USA:s motsvarighet till SIDA, USAID, genom olika kanaler försökt med pengar köpa olika kulturgrupper på Kuba. USA har också samtidigt som de varit tvungna att erkänna Kubas fantastiska insatser i det eboladrabbade Västafrika försökt muta kubanska hjälparbetare att hoppa av och därmed tillfoga Kuba ett nederlag.

Är det någon som i detta läge kan tveka om huruvida USA också stött de s.k. ”Damas en Blanco”, högerkvinnor som Lotten Collin intervjuade i P1 för två veckor sedan.

SR reportrarna ställde också frågan ”Kommer ekonomiska förbindelser mellan USA och Cuba också att innebära en ”politisk demokratisering på Kuba”? Kubahatarna svarar naturligtvis nej. Hela frågeställningen är riggad för att desinformera. Och tyvärr fungerar denna desinformation på människor som inte är insatta i historien.

När reportrarna ställer frågan vill de få lyssnare att tro att konflikten mellan USA och Kuba har sin grund i att USA är motståndare till regimen på Kuba p.g.a. det skulle råda bristande demokratiska rättigheter på Kuba. Så framställs problematiken också av makthavarna i USA och i svenska massmedia överlag. Castro kallas rutinmässigt diktator i svenska media.

Konflikten började ju i själva verket när Fidel Castro och 26:e Juli-rörelsen störtade de blodbesudlade USA stödde diktatorn Batista 1959. Fidel, Che Guevara och de andra gerillakämparna hade efter tre års väpnad kamp störtat den på papperet överlägsna armén och gjorde ett bejublat intåg i Havanna.

För det kubanska folket och för förtryckta och utsugna världen över innebar gerillans seger ett löfte om en möjlig framtid. Tredje världens utsugna massor, ”Jordens Fördömda” som den algeriske författaren Frans Fanon kallade dem, såg en strimma av hopp. Och kubanerna stannade inte vid tomma ord. De nationaliserade United Fruit och andra stora jordägare. När USA vägrade raffinera billigare sovjetisk olja som kubanerna köpt in nationaliserades även dessa anläggningar. USA svarade med ekonomisk blockad. Och genom att beväpna de anhängare till förtryckarregimen som i stora skaror tog sej över till Florida. Kuba förlorade en stor del av sin läkarkår, men svarade med en utbildningsoffensiv av nya läkare. Den kubanska läkartätheten, den kubanska sjukvården och de kubanska internationella sjukvårdsinsatserna har blivit ett av hela världen beundrat kännetecken.

Kuba satte igång med en snabb alfabetisering. En kampanj som möttes av hårt motstånd från den gamla borgerliga regimen anhängare. Unga alfabetiseringsaktivister lynchades. Men alfabetiseringen fördes till häpnadsväckande snabb seger och Kubas skolor och bildningsnivå står inget annat land efter.

Men som ovan noterats; dessa framgångar vanns under hårt motstånd från USA och den gamla regimen anhängare. Kontrarevolutionära väpnade grupper opererade på Kuba. Och i Florida smiddes planer för väpnad aggression. 1961 satte CIA iland en invasionsarmé av exilkubaner vid Grisbukten. Det är möjligt att de var lurade av sin egen propaganda och

intalat sig att de hade folkligt stöd. De möttes av ett beslutsamt folk och USA och deras allierade kubanska högerextremister led ett förödande nederlag vid Grisbukten (Playa Girón).

Det var alltså det faktum att den nya kubanska regeringen bröt storbolagens ekonomiska makt och satte igång ett uppbygge av socialistisk ekonomi som var grunden för den konflikt som rått i alla decennier sen dess. Kuba inte bara berövade USA-bolagen deras makt på Kuba, genom sitt exempel gav de hopp och drömmar till alla utsugna i Latinamerika och tredje världen. Liksom till många i Europa och USA självt.

Men USA mötte dessa drömmar genom att utrusta och stöda varenda militärdiktatur i Latinamerika. Torterare utbildades på USA-anläggningar. Där det ännu inte fanns militärdiktaturer såg USA till att det blev sådana (som i Chile 1973). I Indonesien stödde man 1965 en högerkupp som ledde till att runt en miljon fackföreningsaktivister kvinnoorganisatörer, vänstersympatisörer och bondeaktivister mördades. Och i Vietnam möttes folkets förhoppningar med USA:s bombattor och napalm. I Sydafrika hölls apartheidregimen under armarna och samma stöd fick det settlerkoloniala projektet Israel.

Hur kan någon vettig människa tro att samtidigt som detta pågick så var konflikten med Kuba beroende på att detta USA värnade om demokratiska rättigheter?

Och om vi ska tala nutid; förekommer det tortyr på Kuba? Ja, på det av USA ockuperade och kontrollerade Guantánamo!!! (USA ockuperar denna del av Kuba sen början av 1900-talet).

Varför ger massmedias journalister den bild de ger? Ja ett svar kan ju vara att man faktiskt accepterar den kapitalistiska världsordningen. Ett annat svar kan vara okunnighet och obildning. Många yngre journalister har ju inga egna personliga minnen från 60- och 70-tal. Och drivkraft att ta reda på roten till problematik kan saknas. Det kan också vara rädsla. Rädsla för att skada karriärmöjligheter. Ja det kanske är en blandning av allt detta. En blandning som fått svensk massmedia att nära nog totalt förtiga den heroiska kubanska insatsen mot Ebola epidemin i Västafrika.

Varför ställer sig inte journalister frågan: Vad är drivkraften bakom Kubas hjälpinsatser? Vad var drivkraften bakom att Kuba stoppade Sydafrikas invasion av Angola och därmed lade grunden till Apartheidregimens fall? (Vilket ledde till att Kuba var det första land Nelson Mandela åkte till efter frigivningen. Det andra var Sverige.) Vad är drivkraften bakom prioritering av sjukvård och utbildning? Kan det vara så att regimen faktiskt representerar det arbetande folket på Kuba? Kan det vara så att man också har en moralisk utrikespolitik? Eller vad tror våra journalister det är som gjort Kuba till den humanitära stormakt som det är?

Vi får hoppas att dessa frågeställningar på något sätt kan bana sig väg in på redaktionerna. Men tills vidare verkar det vara Husbondens Röst som snurrar på grammofontallriken.

Och ovanpå sin egen rapportering dessa ständiga intervjuer med högerkubaner och andra hatare av regimen.

Detta kan i sin tur leda till att vi som känner till historien drivs in ett försvar mot lögnerna och missar att själva fundera kritiskt. För det är ju självklart så att även Kuba har sina motsättningar och problem.

Lotten Collin gjorde i samma inslag där hon intervjuade "Damas en Blanco" en intervju med en "dissident" som kritiserade regimen men som samtidigt distanserade sej från "Damas". Jag känner inte närmare till honom men han ställde en fråga som varje Kuba-vän också bör ställa sej. Han pekade på det faktum att de nya ekonomiska reformerna kan leda till att utländska företag får reell makt och han varnade för en "kinesisk" utveckling. Med det menade han att partiet består, men förvandlas till en försvarare av kapitalistiska förändringar. Han förordade flerpartisystem med fortsatt tungt statligt ägande och bevarande av den högklassiska skol-

utbildningen och sjukvården. Dessa och andra frågeställningar bör vi kubavänner också brottas med.

Kubahatarnas lögner får inte leda oss in en position där vi inte ifrågasätter. Ett område är förvisso valsystemet.

Låt oss dock slå först att konflikten mellan den kubanska regimen och de USA-stödda oppositionella är en helt annan typ av motsättning än den mellan olika regeringsalternativ i t.ex. Västeuropa. Om de danska socialdemokraterna eller de danska konservativa vinner ett val innebär det inget systemskifte. Båda sidor rör sej inom de kapitalistiska toleransramarna. Förloraren kan ta förlusten och ta kamp om köttgrytorna fyra år senare.

På Kuba handlar det om klasskamp. När 26-julirörelsen störtade Batista förlorade borgarklassen sin politiska makt och även sitt ekonomiska system. Denna borgerlighet har från USA-territorium organiserat och förberett kontrarevolution. Skulle de lyckas innebär det att de kubanska arbetarna och bönderna förlorar sina landvinningar och kastas tillbaka till det kapitalistiska system de revolterade mot. Här handlar det om en kamp mellan system. En kamp på liv och död. "Dissidenter" som "Damas en Blanco" som utmålar sig som enbart verkande för "demokrati" är i själva verket spjutspetsar i ett kontrarevolutionärt projekt. Därav regimen beslutsamhet och befolkningsmajoritetens förakt för dessa grupper.

Men detta får inte leda oss till att inte kunna ifrågasätta formerna för den socialistiska demokratin. Personligen ställer jag mig frågande inför systemet med enbart personval. Kandidater ställer inte upp med en presentation av sina politiska önskemål. Officiellt säger man att man vill undvika smutsiga valkampanjer av nordamerikansk och europeisk karaktär. Jag tycker inte det håller.

Verkligheten är komplicerad och i en socialistisk demokrati måste olika utvecklingslinjer kunna diskuteras och ställas mot varandra. Att seriöst presentera olika ändringsförslag behöver verkligen inte leda till smutskastning av den typ som florerar i olika kapitalistiska länders valkampanjer.

Ta t.ex. de ekonomiska förändringar som just nu genomförs. Här finns säkerligen (eller borde verkligen finnas!) olika synsätt. Olika åsikter som verkligen bör debatteras i hela folket.

Den kubanska framtiden är inte okomplicerad. Vi får inte låta Kubahatarna och högerns lögnkampanjer hindra oss själva från kritisk granskning och debatt.

Men en sak är säker. I denna konflikt måste vi ställa alla debattörer inför frågan: Vilken sida står du på? Vill du tillsammans med USA och den kontrarevolutionära kubanska Miami-högern bryta ner det kubanska folkets landvinningar och återupprätta kapitalismen? Eller försvara du dessa landvinningar mot alla kontrarevolutionära strävanden?

Och slutligen: Vad är drivkraften på den nordamerikanska sidan? Vad vill man?

Ja, vi kan ju se att det finns klara motsättningar inom den härskande klassen. Det tar sej uttryck i flera republikanska kongressmäns protester mot uppgörelsen mellan Obama och Castro. Det handlar om strömningar (med stöd från högerextremistiska kretsar) som vill ha fortsatt konfrontation.

Men stora delar av kapitalistklassen ser hur utvecklingen håller på att springa ifrån dem. När Kuba öppnar för utländska företag kan USA bli akterseglade av europeiska, ryska och kinesiska företag. *New York Times* har ju i månader drivit linjen att USA:s Kubapolitik måste ändras. Men vi får inte ha illusioner. USA:s målsättning är fortfarande regimskifte. En ekonomi utanför den kapitalistiska marknadens kontroll och som fortfarande visar att det finns alternativ till kapitalismen är oacceptabelt för imperialismen. Den kubanska

socialismen är fortsatt hotad. Hotet kommer alltmer att bli mer försåtligt. USA och andra kapitalismakter hoppas givetvis på att marknadsmekanismerna ska utvecklas och resultera i socialismens söndervittring. Dom kommer att försöka vinna krafter på Kuba för en sådan utveckling. Vi har all anledning att fortsatt noggrant följa utvecklingen.

Peter Widén, Eskilstuna 21/12 2014

Nyhetsbanken

Tendensiösa media om Kuba

Eva Björklund

Nyhetsbanken, 29/12-2014

Såväl P1 Morgons redaktion som korrespondenterna i Latinamerika och Karibien är antingen totalt okunniga och ointresserade eller underlåter medvetet att rapportera annat än det som bekräftar den medialt förhärskande föreställningen, dvs den som utgår från USAs historieskrivning och terminologin. Det handlar om kvalificerad desinformation genom att förfälska och dölja sanningen.

De ifrågasätter inte USAs rätt att störta Kubas regering, bara att de inte lyckats än. Som svenska förhärskande medier verkar de anse att USA har rätt att lägga sig i andra länders och folks inrikespolitik, för att ”främja mänskliga rättigheter”. Sett mot bakgrunden av USAs problem med dessa hemmavid och på ockuperad kubansk mark (Guantanamo-lägrät) blir den mediala ingången både naiv och tendentiös.

De döljer att 188 länder i FNs generalförsamling kräver att USA villkorslöst häver blockaden.

De senaste 10 åren har de allra flesta FNs medlemsstater, inklusive alla EU-medlemmar, inklusive Sverige, röstat för Kubas resolution med krav på att USA ska häva sin ekonomiska, finansiella och handelsblockad mot Kuba, som särskilt genom sin extraterritoriella utsträckning innebär ett brott mot internationell lag.

Det handlar inte, som SR och övriga låter påskina, om ett enkelt embargo från USAs sida mot export till och import från Kuba, utan en blockad där USA genom sin ekonomiska makt tvingar företag och banker utanför USA till mångmiljardböter under hot om att annars utestänga dem från handel med USA.

EU har inte medverkat i den ekonomiska blockaden

EU deltar inte i USAs blockad (i P1-inslaget sas att EU nu också ”häver embargot”). EU förhandlade 1996 fram undantag för EU-länders bolag från USAs extraterritoriella blockadlagar. Under förutsättning att EU-ländernas ambassader på Kuba skulle hjälpa USA-finansierade ”dissidenter” skulle europeiska bolag inte riskera bestraffning från USA för sin omfattande handel med Kuba. Ändå har såväl svenska som andra europeiska bolag och banker drabbats av USAs sanktioner.

De flesta kubaner och övriga i USA vill ha bort blockaden

I flera år har opinionsundersökningar i USA visat klar majoritet för att normalisera förbindelserna med Kuba (dvs häva blockaden). Det gäller också flertalet kubaner i USA, framför allt de som bor i Florida, dvs de allra flesta. 12 delstater har krävt det. Även i kongressen har starka krafter sedan några år velat normalisera förbindelserna. *New York Times* har också nu under 2 månader varannan vecka haft långa ledarartiklar med krav på normalisering, fångutbyte, att Kuba tas bort från USAs terroristlista och accepterar att Panama inbjudit Kuba till det allamerikanska (OBS Amerika är världsdelen, inte USA, vilket svenska medier normalt insisterar på) toppmöte som ska äga rum där.

Ändå väljer P1 med flera att lägga tonvikten på den minoritet, huvudsakligen den äldre generationen kubaner med förmögenheter skapade under Batistadiktaturen, som motsätter sig lättnader. SR kallar också kubaner i USA exilkubaner, vilket är en mycket liten del. De flesta är ekonomiska utvandrare som sedan 2013 – när USA tillät det - fritt reser fram och tillbaks till sitt hemland, och kan sända pengar.

Fångutväxling: De 5 var inte spioner

Med USA-mediers språkbruk kallar P1 *Morgon* De 5 kubanerna spioner. Ingen av dem dömdes för spioneri. Tre av dem åtalades för att ha haft för avsikt att någon gång i framtiden begå spioneri³ och dömdes till livstids fängelse!

Fernando González dömdes inte på åtalpunkten förberedelse till spioneri. Han var inte ens anklagad. Han dömdes till 2001 till 19 år i fängelse på åtalpunkter som ”hantering med falska identitetshandlingar”, underlåtelse att ”anmäla sin verksamhet till USA:s justitiedepartement” och för att ha deltagit i en konspiration för att ”skada USA”.

Med tanke på bevisningen har såväl Amnesty International och FNs kommission mot godtyckliga fängslanden konstaterat att domstolen inte var opartisk och oberoende och har krävt att domarna ska rivs upp och de anklagade ska få en rättvis rättegång. Och såväl i USA som i hela världen finns en stark rörelse med krav på frigivning av De 5 för att åtgärda ett av de värre rättsövergreppen i USA:s annars välmatade historia.

Symptomatisk nog kallar P1 *Morgon* den på Kuba dömda USA-agenten Alan Gross för ”amerikanske medborgaren” i den fångutväxling som nu ägt rum. Han var anlitad av USAID för att förse USA-finansierade kubanska ”dissidenter” med utrustning som USAs blockad förhindrar andra kubaner att få tillgång till, och att rapportera om deras verksamhet.

Frostig relation? Vems ansvar?

Språkbruket är avslöjande för P1 Morgons partiskhet också när det gäller beskrivningen av förhållandet mellan USA och Kuba. Kuba har inte på något sätt angripit USA, bara hävdad sin självständighet och krävt att USAs fientligheter ska upphöra. USA bedriver ekonomisk krigföring och undergrävande verksamhet på Kuba.

De ledande dagstidningarna och TT är inte bättre.

TTs version av historien är att USAs (”Amerikas”) invasion på Kuba 1898 var en hjälp till kubanerna, när den istället övertog kontrollen från Spanien, och i praktiken gjorde Kuba till USAs koloni. TT hävdar till och med att USA ”drog i trådarna” för störtandet av sin lakejdiktator Batista. TT beskriver också USAs blockad som att ”amerikanska företag” inte får handla med Kuba, när den också omfattar alla företag i världen som handlar med Kuba så till vida att de då stoppas från att handla med USA.

DN väljer att som experter välja dels en USA-finansierad kubansk ”demokratiaktivist”, dels Erik Jennische, fd Silc, som i nära samarbete med USA medverkat i försöken att störta Kubas regering. DN betonar också att Obamas besked var kontroversiellt. Och förminskar blockaden till ”embargo”.

Intressant nog tror DNs Henrik Brandão Jönsson att anledningen Kubas intresse av att bli av med USAs blockad (fast de krävt det sedan den startade för 50 år sedan) är förlorat ekonomiskt stöd från Venezuela, inte USAs nu totala isolering i världsdelen där alla 33 latinamerikanska och karibiska länders regeringar kräver att USA ska acceptera Kuba och häva blockaden.

³ Man kallade detta för ”konspiration i syfte att begå spioneri” (!) – *Red anm.*

Och kallar USA-agenten Gross för ”amerikansk hjälparbetare”. De tre kubanerna kallas ”fängslade misstänkta för spioneri”, vilket som sagt är lika felaktigt. Men DN konstaterar att även bland kubanerna i USA (”exilkubanerna”) är det allt färre som stöder blockaden. Och nämner FNs Generalförsamlings beslut, men avstår från att ange röstsiffrorna 188 mot 2 – USA och Israel. I DN nämns Amnesty International men inte att de fördömt rättegången mot De5 kubanerna.

SvD har samma språkbruk som övriga: ”amerikanska affärsmannen”, ”Kubas diktator”, ”frostiga relationer” etc. De jämför också liksom SR med Berlinmurens fall utan att klargöra att i detta fall är det USA som upprätthållit muren, inte Kuba. SvD vänder sig också till Silc för negativ kommentar, men nämner inte alls fångväxlingen.

SVTs Aktuellt gjorde enda skillnaden genom att förutom en rapportering som övriga medier intervjuar den kubanska författaren i Malmö, René Vásquez Días. Men intervjuaren kunde inte dölja sitt missnöje med Vásquez Días’ svar, som inte gick med på den förhärskande medieversionen.

Proletären

De fem kubanerna äntligen fria!

Patrik Paulov

Proletären 18/12 2014

De fem är nu tillbaka på Kuba

Igår, onsdagen den 17 december, blev det klart att ”De Fem” äntligen är fria och kan återförenas med sina familjer och vänner. Ramón Labañino, Gerardo Hernández och Antonio Guerrero kom till Kuba under onsdagen. Sedan tidigare finns René González och Fernando González i landet. Från Sverige gratulerar Kommunistiska Partiet det kubanska folket för att deras kamp för att få hem sina fem hjältar nu lett till seger.

Frisläppandet av ”De Fem”, som suttit fängslade i USA med det enda ”brottet” att avslöja terrorplaner mot Kuba, är det första konkreta resultatet av USA:s uppmjukning i sin hårda politik gentemot Kuba.

Fler saker är utlovade. De båda länderna kommer att öppna sina ambassader igen och flera lättnader i sanktionerna mot Kuba kommer att genomföras, som att avskaffa reseförbudet från USA och öka beloppen för pengatransaktioner till landet. Mycket återstår dock för att USA:s blockad mot det socialistiska Kuba helt ska hävas, men de första stegen är tagna.

Orsakerna till att det händer nu är flera. Barack Obamas presidentperiod lider mot sitt slut, och han vill antagligen kunna skriva in sig i historieböckerna som presidenten som lyckades återupprätta relationerna till Kuba.

Den högerextrema delen av exilkubanerna i Miami blir allt mindre, och allt mer isolerad, och det har sedan länge höjts röster inom USA att handelsblockaden inte fyller sitt syfte.

Utvecklingen i resten av Latinamerika där progressiva regeringar valts i land efter land har isolerat USA i sin Kubapolitik, och faktiskt gjort att USA också isolerar sig i förhållande till resten av Latinamerika. Ett exempel är att januari 2014 deltog nästan alla stater i Amerika och Karibien – utom USA och Kanada – på det mellanstatliga samarbetet Celacs toppmöte i den kubanska huvudstaden.

Kommunistiska Partiet har inga illusioner om USA:s regering välvilja gentemot Kuba. Målet är fortfarande socialismens störtande, men den gamla linjen gick inte längre att fortsätta med.

Oavsett bevekelsegrunderna hos Barack Obama och hans regering, är det en seger för det kubanska folket och alla de Kubavänner runt om i världen som protesterat mot fängslandet av ”De Fem” och USA:s brottsliga blockad.

Socialismen på Kuba har allt sedan Sovjetunionens fall kämpat för sin överlevnad och tagit sig ur de hårdaste åren på 1990-talet. Det är en enastående bedrift för en liten isolerad socialistisk ö i en allt hårdare imperialistisk värld. Förhoppningsvis kan lättnaderna i USA:s blockad fortsätta och innebär ytterligare förbättringar för det kubanska folket. Kommunistiska Partiet ser med spänning på utvecklingen av socialismen på Kuba.

Svensk-Kubanska Föreningen

Svensk-Kubanska Föreningen har helt naturligt informerat utförligt om den senaste händelseutvecklingen. Se organisationens hemsida: <http://www.svensk-kubanska.se/>

Vi har nedan återgett en artikel av föreningens ordförande som befann sig på Kuba när nyheten kom och De fem blev fria.

Det var den 12 september 1998 som FBI arresterade de fem kubanerna i Miami. De utsattes för en farsartad rättegång, anklagades för att ha konspirerat för att begå spionage och mord samt för att ha skadat USA. Men deras verkliga ”brott” var att de hade infiltrerat högerextremistiska antikubanska grupper i Miami för att avslöja planer på terroristdåd mot Kuba, och på det sättet räddade De Fem många liv. USA:s myndigheter vidtog inga åtgärder mot terroristerna, utan de fick verka öppet. Då var enda möjligheten för Kubas regering att infiltrera terroristgrupperna för att i förväg ta reda på planerna. De fem kubanernas gärning mot terrorismen var ett riskfyllt farligt arbete. På Kuba är de hjältar, men USA:s regering kastade dem i fängelse.

Obama släppte de fem kubanerna – nu gäller det upphäv blockaden!

Martin Österlin

Nordiska Brigaden – gruppen från Sverige den 17:e december. Alla gör segertecknet med fem fingrar i luften

Martin Österlin, ordförande i Svensk-Kubanska Föreningen, var på Kuba den historiska dagen då de tre kubanska anti-terroristerna efter mer än 16 år frigavs ur USA:s fängelser. Alla De Fem är nu fria! Martin och 38 andra från Sverige är på Kuba med Nordiska Brigaden. Här kommer hans berättelse:

Havanna, onsdag 17 december 2014

- Det är en historisk dag! Fantastiskt att det händer just nu då vi är på Kuba med Nordiska Brigaden.

- Det är en vändpunkt i relationerna mellan USA och Kuba!

- För oss kubaner är det nödvändigt att vår suveränitet respekteras. Nu när USA frigett alla de fem kubanerna, är högst på listan att USA måste upphäva sin Kubablockad.

Idag onsdag förmiddag den 17 december 2014 fick vi nyheten. Vi hade samlats alla 70 brigaddeltagare för att träffa Fernando González och René González två av de fem kubanerna som varit fängslade i USA. Då kom nyheten. De tre kubaner som var kvar på livstid och mångåriga straff i USA:s fängelser skulle frigges och återkomma hem till Kuba. Det var ett fångbyte som presidenterna Raúl Castro och Barack Obama kommit överens om. Kuba hade redan transporterat fången Alan Gross till USA. Det såg vi på TV-Sur före kl 12. Enligt praxis vid fångbyten skulle USA samtidigt transportera de tre kubanerna till Kuba. På kubansk TV på sena eftermiddagen såg vi de tre kubanerna hemma igen återförenade med sina familjer; Gerardo Hernández, Ramón Labañino och Antonio Guerrero. På TV-skärmen såg vi också Fernando och René tillsammans med de frigivna. President Raúl Castro var för tillfället iklädd militäruniform.

Det blev stort jubel bland brigaddeltagare och kubaner när vi tillsammans såg detta på TV. Stående ovationer! Brigaddeltagarna fick uppleva denna historiska dag och kommer att minnas den för livet, och att de var på Kuba när det hände. Det var glädjerop och glädjetårar. En fantastisk känsla!

Kl 12 idag talade Raúl Castro i TV. Han offentliggjorde fångbytet officiellt. Alan Gross, dömd på Kuba för verksamhet mot den kubanska statens säkerhet, och ytterligare en fånge, byts mot de tre kubanerna. Steg för att börja normalisera relationerna skall inledas. Raúl Castro betonade betydelsen den internationella solidariteten har haft för frigivandet av de fem kubanerna.

I Raúl Castros telefonsamtal med president Obama talade de inte enbart om bytet av fångar utan också om andra åtgärder för att normalisera relationerna. Samtidigt som Raúl Castro talade framträdde Barack Obama i TV i USA. Han inledde genom att säga att USA:s Kubapolitik de senaste 50 åren var misslyckad. Han sa att USA till skillnad från tidigare skulle välkomna Kuba till nästa toppmöte av De amerikanska staternas organisation OAS. USA vill nu återupprätta de diplomatiska relationerna med Kuba, som USA bröt 1961. Ambassadbyggnaden i Havanna, som nu är degraderad till ett intressekontor åt USA under Schweiz beskydd, skall åter bli en fullvärdig ambassad.

Frigivandet av alla de fem kubanerna är en stor seger för solidaritetsrörelsen för Kuba, och alla kommittéer för frigivandet av de fem, och alla personligheter som stött kampanjen runtom i världen. Solidaritetsrörelsen har starkt bidragit till att göra det för politiskt kostsamt för USA att behålla de fem kubanerna i sina fängelser. President Obama ska ha respekt för att han tog steget att frigge de fem och inlett ytterligare steg för att normalisera relationerna. Hans tal i TV idag har startat en process som är svår att stoppa.

När president Obama säger att USA:s politik gentemot Kuba under de senaste 50 åren varit misslyckad, säger han inte att syftet med politiken varit fel, dvs syftet att åstadkomma systemskifte på Kuba i Washingtons smak, såsom detaljerat specificeras i Helms-Burton-lagen, USA:s Kubablockadlag. Maktapparaten i USA ändrar inte ett sådant syfte utan vidare, utan söker istället rimligtvis andra metoder för att försöka uppnå systemskiftet.

President Obama ville inte upphäva blockaden mot Kuba i ett svep, utan istället genom en serie ändringar i blockadlagen. Detta ger utrymme för maktapparaten i USA att kräva ”motåtgärder” från Kuba inför varje lagändring. President Obama bestämmer inte ensam och hans mandattid tar slut snart.

USA:s Kubapolitik har kommit i kollisionskurs med det nya Latinamerika och Karibien med många folkligt förankrade progressiva regeringar. De mest iögonfallande delarna i denna politik tar USA bort i försök att rehabilitera sig i Latinamerikas ögon.

Kampanjen Frige de fem kubanerna har utvecklats till en av de mest kraftfulla solidaritetskampanjer i nutid. En stor mångfald av aktivister, samarbetande organisationer och personligheter är engagerade. Denna stora kampanjresurs vi tillsammans har skapat har nya utmaningar framöver. De fem kubanerna är nu fria, men blockaden är riktad för att hota och skada hela det kubanska folkets frihet. Vi i vår världsomspännande kampanj Frige de fem kubanerna måste ta nästa steg. De fem kubanerna är fria! Nu gäller det – president Barack Obama, upphäv blockaden mot Kuba nu!

Martin Österlin